Poslední dny Rabbit Hayesové

Host

Anna McPartlinová

Umírání přece není konec světa!

Anna McPartlinová

Poslední dny Rabbit Hayesové

Poslední dny

Anna McPartlinová

Rabbit Hayesové

Brno 2018

The Last Days of Rabbit Hayes
Copyright © 2014 by Anna McPartlin
Translation © Michaela Martinová, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-498-9 (PDF)
ISBN 978-80-7577-499-6 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-500-9 (MobiPocket)

Drazí čtenáři,
při psaní této knihy jsem se nechala inspirovat svou zábavnou a kurážnou matkou, jednou skvělou kapelou a její tragickou ztrátou, semknutými a milujícími rodinami a přátelstvím, které přetrvá navěky.

Věnuji ji své tchyni a tchánovi, Terry a Donovi McPartlinovým, za jejich lásku, podporu, laskavost, moudrost a srdečnost. Napsala jsem ji na památku jedné rockové hvězdy a dvou milujících matek.

Doufám, že si čtení knihy užijete, stejně jako jsem si já užívala její psaní.

S nejsrdečnějšími pozdravy
Anna McPartlinová

Blog Rabbit Hayesové 1. září 2009
Stav ohrožení: stupeň 1

Dnes mi diagnostikovali rakovinu prsu. Měla bych být vyděšená, ale místo toho mám prazvláštní radost. Samozřejmě ne z toho, že mám rakovinu nebo že mi uříznou prso, ale připomnělo mi to, jak dobře na tom jsem. Miluju svůj život. Miluju svoji rodinu, přátele, práci a nejvíc ze všeho miluju svoji malou holčičku. Všichni máme svým způsobem těžký život, ale já jsem vždycky mívala štěstí a poperu se s tím i tentokrát.

Zapomenu na strach, zlost i smutek a veškerou energii vložím do boje. Podstoupím každou doporučenou léčbu. Budu se správně stravovat. Načtu si, naposlouchám a zjistím si všechny dostupné informace. Dám tomu všechno. A poperu se s tím.

Jsem matka silného, zábavného, rozkošného a krásného dítěte. Je mojí povinností být tu pro moji dceru. Budu na ni dohlížet, až poroste. Pomůžu jí překonat složité období dospívání. Budu tady, abych jí pofoukala každou bolístku a škrábnutí. Budu jí pomáhat s domácími úkoly, povzbuzovat ji v jejích snech. Jestli se rozhodne vdát, povedu ji uličkou k oltáři. Jestli se rozhodne mít děti, budu je hlídat. Nezklamu ji. Budu se rvát jako tygr, rvát, rvát, rvát až do posledního dechu.

Jsem přece Hayesová, a tak slibuju, se vší láskou a sílou, která ve mně dřímá, že se s tím poperu.

Den první

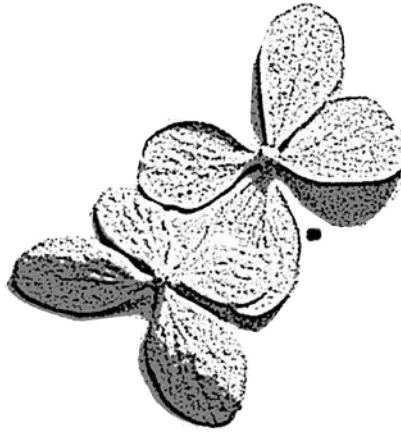

1

Rabbit

Venku hrála popová hudba, děti vesele pištěly nadšením a vousatý muž, který držel v ruce transparent s nápisem „Kráčejme s Ježíšem“, tančil irské národní tance. Kožené sedadlo hřálo Rabbit do tváře. Auto se sunulo kupředu, článek dlouhého hada vozidel, který se pomalu a bez ustání plazil městem. *To je ale krásný den*, pomyslela si Rabbit, než se opět propadla do dřímoty.

Molly, Rabbitina matka, stočila pohled ze silnice k dceři a jednou rukou pustila volant, aby upravila přikrývku na hubeném křehkém těle. Potom pohladila pečlivě oholenou hlavu.

„Bude to v pořádku, Rabbit,“ zašeptala. „Mamka to spraví.“ Byl zářivý dubnový den a čtyřicetiletá Mia „Rabbit“ Hayesová, milovaná dcera Molly a Jacka, sestra Grace a Daveyho, matka dvanáctileté Juliet, nejlepší přítelkyně

Marjorie Shawové a jediná skutečná životní láska Johnnyho Faye, byla na cestě do hospicu, kde měla strávit poslední chvíle svého života.

Když dojely na místo určení, Molly pomalu zastavila. Vypnula motor, zatáhla ruční brzdu a poté zůstala chvíli sedět a jen nehnutě zírala na dveře vedoucí do neznáma. Dveře, které toužila nechat zavřené. Rabbit stále spala a Molly ji nechtěla budit, protože jakmile to udělá, jejich děsivě krátká budoucnost se stane současností. Přemýšlela, že pojede dál, ale nebylo kam. Zůstala bezradně sedět. „Do prdele," zašeptala a pevně sevřela volant. „Do zasraný prdele, pojebanej, zkurvenej život, podělanej svět. Ach, do hajzlu, do hajzlu." Mollyino srce už se dávno roztříštilo na malé střípky, ale s každou další nadávkou, která jí splynula ze rtů, se z něj odštípl další kousek.

„Chceš jet dál?" zeptala se Rabbit, ale když na ni matka pohlédla, měla oči stále zavřené.

„Ne, jenom jsem si chtěla trochu zanadávat," prohlásila Molly.

„Dobrá práce."

„Dík."

„Nejvíc se mi líbilo ‚do zasraný prdele' a ‚pojebanej, zkurvenej život'."

„Prostě mi to tak přišlo na jazyk," odpověděla Molly.

„Jenom to zdržuješ," řekla Rabbit.

„Myslíš?" Molly chvíli předstírala, že nad tím uvažuje, a začala přitom dceru znovu hladit po hlavě.

Rabbit pomalu otevřela oči. „Jsi posedlá mojí hlavou."

„Protože je heboučká," zamumlala Molly.

„Jenom do toho, sáhni si ještě jednou. Pro štěstí.“ Rabbit stočila oči ke vstupním dveřím. *Tak takhle to teda vypadá*, pomyslela si.

Molly ještě jednou pohladila dceru po hlavě, potom Rabbit její ruku odtáhla a podržela ji ve své. Zadívaly se na své propletené prsty. Rabbitiny ruce vypadaly starší než ruce její matky. Kůže na nich byla pokrytá šupinkami a tenká jako papír, protkaná vystouplými a popraskanými žilkami, a dříve krásné dlouhé prsty byly teď tak hubené, že působily téměř zkrouceně. Prsty její matky byly oproti tomu baculaté, jemné a pěstěné, s dokonale nalakovanými krátkými nehty.

„Tak jdeme na to,“ řekla Rabbit.

„Vezmu vozík.“

„Nevezmeš.“

„Nediskutuj se mnou.“

„Mami.“

„Nediskutuj se mnou.“

„Mami, půjdu tam po svých.“

„Zatraceně, Rabbit Hayesová, máš zlomenou nohu. Nepůjdeš tam po svých.“

„Mám hůl a mám tebe a dojdu tam po svých.“

Molly si ztěžka povzdychla. „Dobře, sakra, jak chceš. Ale jestli spadneš, přísahám Bohu, že tě...“

„Zabiju?“ zakřenila se Rabbit.

„Fakt vtipný.“

„Ani trochu?“

„Ani trochu vtipný, do prdele,“ řekla Molly a Rabbit se lehce zasmála. Když její matka nadávala, hodně lidí se jí radši klidilo z cesty, ale na ni to neplatilo. Pro ni bylo

matčino klení něčím dobře známým, zábavným a zároveň uklidňujícím. Její maminka byla milá, štědrá, legrační, rozverná, moudrá, silná, prostě úžasná. Pokud by někdo ohrožoval nevinného, byla schopná vzít na něj brokovnici. Ani ti nejvyšší, nejsilnější a nejstatečnější se neodvážili zahrávat si s Molly Hayesovou. Nemohla vystát hlupáky a kašlala na to, co si o ní kdo myslí. Molly Hayesovou jste buď měli rádi, nebo jste ji nesnášeli. Molly vystoupila z auta, vzala ze zadní sedačky hůl, otevřela dveře u spolujezdce a pomohla dceři na nohy. Rabbit přejela pohledem vstupní dveře a poté, zapřená mezi holí a svou matkou, pomalu a klidně vykročila směrem k recepci. *Jestli se mi podaří vejít dovnitř po svých, budu moct vyjít i ven. Možná...* pomyslela si.

Uvnitř je uvítaly okázalé koberce, tmavé dřevo, krásné vitrážové lampy Tiffany, elegantní nábytek a police plné knih a časopisů.

„Pěkné," řekla Molly.

„Vypadá to spíš jako hotel než jako nemocnice," dodala Rabbit.

„To jo," přikývla Molly. *Hlavně v klidu, Molly.*

„Ani to tady nesmrdí jako v nemocnici."

„Díky Bohu za to," řekla Molly.

„Jo," souhlasila Rabbit. „To mi vážně chybět nebude."

Pomalu se vydaly k nakrátko ostříhané blond ženě, která se na ně zubila skoro jako Tom Cruise. „Vy musíte být Mia Hayesová," řekla.

„Říkají mi Rabbit."

Úsměv se rozšířil a světlovlasá žena přikývla. „To se mi líbí," odpověděla. „Já jsem Fiona. Ukážu vám pokoj

a potom zavolám sestřičku, aby vám pomohla vybalit a zabydlet se."

„Děkuju, Fiono."

„Rádo se stalo, Rabbit."

Molly ani nehlesla, jen se ze všech sil snažila nezhroutit. *To bude dobré, Molly. Nebreč, už žádné slzy, prostě jenom jako ostatní předstírej, že je všechno v naprostém pořádku. Dej se dohromady, ty bláznivá stará ženská, a snaž se to překonat. Kvůli Rabbit. Bude to v pořádku. Najdeme cestu, jak z toho ven. Udělej to pro svoji holčičku.*

Pokoj byl světlý a pohodlný, vybavený čistě povlečenou postelí, měkkou pohovkou a polohovacím křeslem. Z obrovského okna měly výhled do zelenající se zahrady. Fiona pomáhala Rabbit uložit se do postele a Molly, ve snaze alespoň na chvilku uniknout, předstírala, že jde prozkoumat koupelnu. Zavřela za sebou dveře a několikrát se zhluboka nadechla. Proklínala sama sebe, že trvala na tom, aby Rabbit převezli z nemocnice do hospicu. Jack nepromluvil ani slovo od té doby, kdy se dozvěděl o jejím blížícím se konci. Potřeboval se trochu sebrat. Neměl na to zatím nervy a Rabbit se nyní potřebovala soustředit sama na sebe, a ne se ještě starat o někoho jiného. Grace chtěla pomoct, ale Molly byla neoblomná. „Nedělejte kolem toho takový povyk, potřebuje jenom nějaký čas na zotavenou," řekla a lhala tak nahlas nejen sama sobě, ale i každému, kdo ji mohl slyšet. *Hloupá stará ženská*, pomyslela si. *Měli by tady být.*

„Všechno v pořádku, mami?" ptala se Rabbit zpoza dveří.

„Jasně, zlatíčko, už jsem přece velká holka. Ježíši, ta vana je velká jako stará kuchyň Nany Mulveyové. Pamatuješ se

na ni?“ zeptala se Molly a cítila, jak se jí přitom třese hlas. Doufala jen, že Rabbit je příliš unavená, aby si toho všimla.

„Už je to dlouho, co umřela, mami,“ řekla Rabbit.

„Jo,“ souhlasila Molly, „a určitě strávila víc času v naší kuchyni než my v té její.“

„Takže je to dobrá vana, říkáš?“ zeptala se Rabbit. Molly věděla, že její dcera si moc dobře uvědomuje, jak těžký boj svádí, aby se opět dala dohromady.

„Určitě,“ vyhlédla ze dveří. „Klidně by ses v ní mohla utopit.“

„Budu si to pamatovat, kdybych na tom byla už moc špatně,“ zasmála se Rabbit.

Rabbit se dávno smířila s tím, že její matka vždycky říká špatné věci ve špatnou chvíli. Taková situace nastala už bezpočtukrát, ale k jedné z Rabbitiných nejoblíbenějších došlo před mnoha lety: jejich stará sousedka s umělou paží se Molly zeptala, jak se vyrovnává se smrtí matky. A Molly tenkrát odpověděla: „Nebudu vám lhát, Jean, je to, jako kdybych přišla o pravou ruku.“

Když Fiona pomohla Rabbit do postele, nechala ji s Molly o samotě. Rabbit cestovala v noční košili a županu, ačkoli se původně chtěla převléknout do normálního oblečení. Molly jí z domu do nemocnice přivezla drahé žerzejové kalhoty se širokými nohavicemi a bavlněný svetr s výstřihem do véčka, ale než Rabbit zkontroloval primář a než jí v lékárně připravili léky a oficiálně ji propustili, byla už tak unavená, že na nějaké převlékání zkrátka neměla sílu. „Stejně hupsnu rovnou do postele, mami,“ řekla.

„To dává smysl. Bude lepší, když zůstaneš tak, jak jsi," souhlasila Molly, ale žádný smysl jí to ve skutečnosti nedávalo. Nic nedávalo smysl. Chtělo se jí křičet a řvát a zuřit na celý svět. Chtěla něco zničit, převrátit auto na střechu, zapálit kostel a rozpoutat peklo. *Kdybych tak byla jenom o kapku větší blázen*, pomyslela si. V tu chvíli se Molly Hayesová cítila, jako by neměla všech pět pohromadě.

Den předtím si onkolog pozval Molly a jejího manžela Jacka do malé, žlutě vymalované pracovny, kde to zaváněl antibakteriálním mýdlem. Když se usadili na židle, zničil je jednou jedinou větou. „Zbývá nám nejspíš jen pár krátkých týdnů, žádné dlouhé měsíce." Celá místnost se ponořila do naprostého, absolutního ticha. Molly zírala muži do obličeje a čekala na pointu, která však nepřišla. Jack zůstal nehybně sedět. Bylo to, jako by z něj právě vyprchal život a on se pomalu měnil v kámen. Molly se nedohadovala. Když lékař rezervoval Rabbit místo v hospicu, jen krátce zamumlala: „Děkuju." Cítila na sobě tíhu Jackova pohledu. Vypadalo to, jako by mu mizela přímo před očima, a on přemítal, jak bude čelit nové realitě bez své ženy. *Dej mi trochu času na přemýšlení, starouši.* Neměli žádné otázky — alespoň ne takové, jaké by muž sedící naproti nim mohl zodpovědět.

Ticho, které nastalo, umožnilo Molly chvíli v klidu přemýšlet. Byl čas na ústup: potřebovala se vyzbrojit dalšími informacemi a přijít s nějakým plánem, než si s doktorem znovu pohovoří. Vzdát to nepřicházelo v úvahu, ani omylem. Rabbit Hayesová možná umírá, ale nezemře, protože Molly najde způsob, jak ji zachránit. Nechtěla o tom

mluvit, chtěla to udělat. A mezitím přistoupila na tuto hru. Hodiny a dny však utíkaly neuvěřitelnou rychlostí a Rabbit jim pomalu unikala. Na plané řeči nebyl čas.

Mlčení bylo pro Molly, která o všem ráda hlasitě mluvila a sváděla bitvy, třebaže už předem věděla, že nedojde k závěru ani se jí nedostane odpovědi, značně neobvyklé. Prvních několik dní poté, co se dozvěděli Rabbitinu diagnózu, často chodila do kostela a spílala Bohu. Věděla, že jí neodpoví, přesto mu kladla spoustu otázek, hrozila pěstí směrem k oltáři, a jednou dokonce namířila na sochu Ježíška vztyčený prostředník.

„A co naše úmluva, Bože?“ křičela v prázdném místním kostele jednoho dne před rokem, když se dozvěděli, že se Rabbit rakovina vrátila, zasáhla pravé prso a metastazovala do jater. „Chceš druhé prso? Tak si ho vezmi, ty nenasytný bastarde, ale ani se neopovažuj vzít si k sobě moji holčičku. Slyšíš mě, ty...“

„Á, tady jste, Molly.“ Zničehonic se objevil otec Frank a vmáčkl se vedle ní do kostelní lavice. Promnul si nemocné koleno a prohrábl šedivé vlasy, poté si klekl a naklonil se dopředu. Molly zůstala sedět. Otec Frank hleděl před sebe a nic neříkal.

„Teď ne,“ řekla.

„Slyšel jsem vás.“

„A?“

„Zlobíte se a chtěla jste ukázat Ježíškovi prostředníček.“

„Jak to víte?“ zeptala se Molly s překvapeným, poněkud zneklidněným tónem.

„Sestra Veronika leštila svatostánek.“

„Neviděla jsem ji.“

„Dokáže být jako nindža.“ Tentokrát si otec Frank promnul čelo. Molly zajímalo, jestli má zase migrénu, protože na ni poměrně často trpěl. „Molly,“ řekl, teď už vážnějším tónem, „chápu vás.“

„Ne, nechápete, Franku.“

„Moje matka zemřela na rakovinu.“

„Vaší matce bylo devadesát dva.“

„Láska je láska, Molly.“

„Ne, to teda není. A kdybyste žil život, ve kterém je láska, místo toho, abyste ji jenom kázal, rozuměl byste tomu. Milostivý Bože, nikdy jste nebyl ani manžel, ani otec a ze všech lidí, kteří se mě snaží utěšit, máte vy nejmenší ponětí o tom, čím si zrovna procházím.“

„Jestli to tak cítíte, Molly.“

„Ano, a je mi to líto.“ Vstala a nechala za sebou otce Franka oněmělého úžasem. Od té doby do kostela nevkročila, ale stále se modlila, stále věřila.

Jenže toto byl naléhavý případ, který potřeboval něco daleko racionálnějšího než modlitby. Za poslední čtyři roky si Molly zjistila o Rabbitině nemoci vše, co se dalo. Našla všechny dostupné studie, nejnovější léky, různé testy a o genetickém mapování věděla víc než leckterý student druhého ročníku medicíny. *Musí existovat něco, o čem jsme zatím nepřemýšleli, něco, co nám ještě uniká. Mám to na jazyku. Jenom se potřebuju soustředit, abych mohla najít řešení. Bude to v pořádku.*

„O čem přemýšlíš?“ zeptala se Rabbit.

„Co udělám tátovi k odpolední svačině.“ Molly se usadila do polohovacího křesla.

„Tak kup cestou kari,“ navrhla Rabbit.

„Roste mu břicho," odpověděla Molly.

„Ježíši, mami, je mu sedmdesát sedm! Nech ho dýchat!"

„Nejspíš bych mu mohla koupit kuřecí kari se smaženou vaječnou rýží, když si pak dá na hřišti čtyři kolečka."

„Anebo ho prostě necháš na pokoji."

„Dobře, tak jenom dvě kolečka."

Během jejich rozhovoru vjela do pokoje sestra s vozíkem. Její pleť byla nepřirozeně opálená a tmavé vlasy měla stažené do úhledného uzlu. „Zdravím, Rabbit, já jsem Michelle. Jenom jsem se chtěla podívat, jestli jste se tady už zabydlela, a projít si s vámi léky, ať to máme z krku. Potom už to nechám na vás, slibuju."

„V pořádku."

„Skvělé. Jak se zatím daří?"

„No, jsem pořád naživu, což beru jako plus."

„Jo, lidi sem většinou ještě dojdou po svých," řekla Michelle a zasmála se.

„Líbí se mi," obrátila se Rabbit k matce.

„Jo, vypadá, že je dobře střelená."

„Mám to brát jako kompliment?" zeptala se Michelle.

„U nás doma se to tak bere," odpověděla Rabbit.

„No jasně, asi jako když Pepíček v tom vtipu povídá mamince: ‚Mami, pan učitel mě dneska pochválil.' ‚A copak ti řekl?' ‚Že jsme všichni tupci a já ten největší'," plácla sebou Michelle na pohovku. Rabbit s matkou na sebe mrkly a usmály se. *Fakt magor.*

„Nějaké otázky?"

„Ne."

„Určitě?"

„Jo."

„Dobře, budu tady, kdybyste mě potřebovala. Můžeme se teď podívat na ty léky?“

„Jsem na fentanylových náplastech, oxycontinu, lyrice a diazepamu.“

„Nějaké projímadlo?“

„No jasně! Jak jsem jenom mohla zapomenout?“

Michelle kývla směrem k Rabbitině noze. „Jak se hojí rána po operaci?“

„Fajn. Žádné příznaky infekce.“

„Dobře. Takže při té zlomenině se poprvé ukázalo, že se nemoc rozšířila do kostí?“

„Týden předtím zpozorovali zvýšenou hladinu vápníku v krvi.“

„A co bolesti?“

„Jde to.“

„Průběžně mě informujte.“

„Ano.“

Michelle se podívala na hodinky. „Hladová?“

„Ne.“

„Každopádně za hodinu jsou na jídelníčku brambory se slaninou.“

„To zní dost odporně.“

„Dávejte si pozor na jazyk. Máme nejlepší šéfkuchaře na téhle straně Liffey,“ řekla Michelle s předstíraným pohoršením a potom se usmála. „Kdybyste cokoli potřebovala — podrbat záda, namasírovat chodidla, manikúru, procvičit bolavou nohu —, stačí zazvonit.“

„Díky.“

„Není zač.“ Michelle otevřela okno a nechala Molly, aby dceři urovnala postel podle svého.

Když Molly skončila, přešla zpět k polohovacímu křeslu, posadila se a pozorovala, jaké úsilí stojí Rabbit udržet oči otevřené. „Davey je na cestě domů, miláčku. Zastaví se později, až ti bude líp," řekla.

„To je dobře." Rabbit usnula skoro ještě dřív, než jí slova splynula ze rtů.

Johnny

Ve spánku na Rabbit často čekala minulost a s ní Johnny. Toho odpoledne se jí zdálo, že je mu šestnáct, je vysoký, pohledný a měkké hnědé vlasy mu spadají v kudrnách na ramena. Ona byla své mladší já. Dvanáctiletá Rabbit se nemohla od ducha s kůží tenkou jako papír, který nyní ležel v posteli v hospicu, vzhledově lišit víc. Na svůj věk byla vysoká, ale tak hubená, až se její matka bála, že jí mezera mezi nohama zůstane nadosmrti. „Projdi se přede mnou, Rabbit," říkávala a poté se obrátila ke své přítelkyni Pauline: „Chápeš, co mám na mysli, Pauline? Tou dírou by klidně prolezlo i batole."

„Ále, neboj, Molly. Však ona se zaoblí," odpověděla Pauline a měla pravdu. Rabbit se zaoblila, ale trvalo to ještě další tři roky, navzdory Mollyinu vyvařování, pečení a smažení v kachním sádle, které mělo jejímu nejmladšímu dítěti trošku obalit kosti tukem. Tenkrát měla Molly úplně jednoduchou mantru.

„Koukej víc jíst, Rabbit. A ty koukej jíst míň, Grace. A ty, Davey, se přestaň šťourat v nose."

Grace si často stěžovala na nespravedlnost, Molly to však nezajímalo. „Ty máš těžké kosti jako tvoje máma.

A těžké kosti znamenají malé porce, takže jestli se chceš stát svým lepším já, musíš se s tím naučit žít."

Grace si stěžovala dál, ale Rabbit ji nelitovala ani trochu, protože zatímco Grace byla už tenkrát opravdová kráska, ona sama ještě nevyrostla z dětské nemotornosti. Její sestra měla boky, prsa a svůdné rty. Byla přírodní tmavovláska se smaragdově zelenýma očima a už v osmnácti z ní byla hotová žena, zatímco Rabbit pořád zůstávala dítětem. Často si Grace prohlížela a přála si: *Kdybych tak nemusela nosit oční náplast, malinko se zaoblila, ztmavly mi vlasy a nafoukly se mi rty. Kdybych tak vypadala jako moje sestra.*

V deseti už sice náplast přes oko neměla, ale ačkoli byla krásná svým vlastním způsobem, jako Grace nikdy nevypadala. Oční vada ničemu nepomohla: její drobný obličejík se pod tmavohnědými kostěnými obroučkami brýlí doslova ztrácel. Brýle byly těžké a klouzaly jí z kořene nosu, takže si je neustále musela posouvat nahoru. Občas, když o něčem usilovně přemýšlela, přitiskla na brýle prst tak silně, až se jí celý nos rozplácl. Johnny byl první, kdo Mie začal říkat Rabbit — „Králíček". Jejím znamením byly totiž popelavé vlasy vyčesané do dvou uzlů po stranách hlavy. Johnnymu její drdůlky připomínaly králičí uši a spolu s brýlemi podle něj vypadala jako Bugs Bunny v převleku.

Johnny Faye udával trendy, aniž to sám tušil. Když se rozhodl, že záplaty jsou zrovna v kurzu, za několik dní je nosil každý na míle daleko. Pokud si oblékal rozepnutý kabát dlouhý až po kotníky nebo krátké stříbrné sako či vlněnou čapku s blyštivými kamínky, to vše se stalo trendem, než stačili ostatní byť jen otevřít pusu. Bylo to jednoduché. Johnny byl cool, takže cokoli, co Johnny udělal,

řekl nebo nosil, bylo cool. A když poprvé použil jméno Rabbit a Mie Hayesové se to líbilo, ani ne za týden už jí tak říkali všichni. Dokonce i vlastní rodiče.

V Rabbitiných snech byla Grace oblečená do úzkých černých šatů podle poslední módy, na nohou lodičky s vysokými podpatky, plné rty nalíčené červenou rtěnkou. Chystala se ven s klukem, kterého potkala na diskotéce, a pro Rabbit bylo nesmírně vzrušující pozorovat, jak se starší sestra připravuje. Ráda sedávala v jejím pokoji, když si před zrcadlem nanášela mejkap. Grace to nevadilo, pokud byla Rabbit zticha. Zapnula kazeťák na toaletním stolku, otočila volume doprava a pak si zpívala s Brucem Springsteenem „The River" a „Brand New Friend" od skupiny Lloyd Cole and the Commotions. Přehrávala si je znovu a znovu, a než by sama ztrácela čas přetáčením pásky, pověřila tímto úkolem Rabbit.

„Stop. Přehrát. Ne. Přetočit. OK, stop. Ne, přetočit. Moc nazpátek — přetoč to dopředu," rozkazovala a líčila si přitom víčka. A Rabbit šťastně poslouchala, tiskla tlačítka, zatímco její velká sestra se přímo před jejíma vlastníma očima měnila z krásné v úchvatnou. Potom následovala Grace po schodech dolů do kuchyně, kde večeřel jejich bratr Davey se sluchátky na uších. Davey vždycky rád jedl o samotě. Počkal, až se všichni ostatní najedí, potom mu matka ohřála jeho porci a on ji do sebe s nezbytnými sluchátky na uších naházel dřív, než skončila druhá písnička. Grace se rozloučila s mámou a zavolala „ahoj" na tátu, který v zadním pokoji sledoval televizní noviny. S pozdravem Daveymu se ani neobtěžovala, protože věděla, že by jí stejně neodpověděl.

Daveymu bylo šestnáct a byl stejně vysoký a hubený jako Rabbit. Měl dlouhé popelavé vlasy, které mu splývaly přes ramena.

Molly za Grace volala: „Pozvi ho v neděli na čaj!“

„Ani náhodou, mami!“

„Chci ho poznat.“

„Ještě ne.“ Grace popadla svůj kabát.

Molly se vynořila s růžovými gumovými rukavicemi na rukou. „Přece nechceš, abych si ho musela vyslídit sama.“

„Ježíši, mami, nemůžeš mě nechat v klidu dejchat?“ Grace otevřela hlavní dveře a ladně vykročila po cestě směrem k malé železné brance.

Molly si povzdychla a zamířila zpět do kuchyně. Rabbit následovala Grace ven, kde na zídce seděl Johnny a hrál na kytaru, zatímco čekal, až jejich bratr dojí večeři. Grace řekla: „Ahoj“ a on se na ni usmál, ale na rozdíl od jiných kluků ji neprovázel očima až na konec ulice. Místo toho se obrátil k Rabbit a poklepal na zídku vedle sebe. „Rabbit,“ řekl a ona se k němu posadila.

„Johnny.“

„Vypadáš smutně.“

„Nevypadám.“

„Vypadáš.“

„Nene.“

„Co se děje?“

„Nic.“

„Pověz mi to.“

Rabbit vstoupily do očí obrovské hloupé slzy a ona nemohla přijít na to proč. Opravdu nevěděla, že je smutná, dokud to Johnny neřekl, a trochu ji to šokovalo.

„Koukej to vyklopit," dodal.

„Přeju si, abych vypadala jako Grace," zašeptala Rabbit rozpačitě.

„Ne, nepřeješ."

„Přeju."

„Nepřeješ."

„Přeju." Rabbit chvilku trucovala, ale pak se na ni Johnny zazubil, a když se usmál, kolem očí se mu objevily drobné vějířky. Ten úsměv ji zahřál až u srdce. Tváře jí lehce zčervenaly a v břiše ji zalechtalo hejno motýlků.

„Až ti bude tolik co Grace, bude z tebe nejkrásnější holka v Dublinu, Rabbit Hayesová," prohlásil. „Nikdo není jako ty."

„Lháři," řekla Rabbit a kousla se do rtu, aby zamaskovala široký bezzubý úsměv.

„Je to pravda," odpověděl.

Nenapadlo ji nic, co by na to mohla říct, a tak mu jen z legrace zabušila pěstí do paže. Pak si posunula brýle na kořen nosu a držela si je tam, zatímco Johnny hrál na kytaru a zpíval jí veselou písničku.

Jay, Francie a Louis přijeli, zrovna když Davey vyšel z domu. Dvojčata Jay a Francie byli Johnnyho sousedé, srdce a duše jeho kapely. Jay byl basák a Francie hrál na kytaru. A byl to Jay, kdo trval na tom, aby vzali jako bubeníka právě Daveyho, ačkoli konkurz nedopadl zrovna podle jejich představ: Daveyho celou dobu trápily silné křeče v břiše a v půlce druhé písničky se podělal do kalhot. Jay byl blonďák, zatímco Francie měl vlasy tmavé, ale oba byli urostlí a pohlední s hranatou čelistí a nakrátko ostříhanými vlasy. Také byli pěkně upovídaní: kdyby

si nevybrali muziku, nejspíš by se z nich stali komici v ranní show — alespoň tak to Rabbitina máma vždycky říkávala. Louis byl menší a vážnější. Hrál na klávesy a považoval se za lídra skupiny, nikdo ho ovšem neposlouchal, a to ani když vyhrožoval, že odejde. Což dělal přinejmenším jednou za týden. Rabbit se jednou přichomýtla k tomu, když v garáži ztratil nervy.

„Mohli bysme tady vytvořit něco velkýho, kdybyste laskavě všichni přestali šaškovat!“ zařval Louis.

„Přestaň hulákat, Otesánku,“ řekl Jay. Louis nebyl tlustý, jen malý a takový hranatý. Francie jednou podotkl, že vypadá jako hubeňour, co sežral tlusťocha. Od té doby Louisovi k jeho zlosti nikdo z kluků neřekl jinak než Otesánku. Možná to bylo drsné, ale ne tak drsné jako Daveyho přezdívka. Tenkrát byl Davey tak hubený, že mu nos z tváře vyčníval jako obrovská skoba. Po konkurzu na bubeníka, když vycházel ze dveří s plnými kalhotami a Johnny s celou kapelou se váleli smíchy po zemi, za ním Jay zavolal: „Hele, Ptáku Buku, až se umyješ, přijď zpátky.“

„Pták Buk? Vypadá spíš jak dodělávající Pták Buk,“ řekl na to Francie a od té doby mu dvojčata přezdívala DB.

Davey neměl rád, když se Rabbit potloukala s kapelou, a tak ji vždycky rychle odkázal do patřičných mezí. Kluci s oblibou sedávali na zídce, povídali si a koukali po holkách, potom si zalezli do Daveyho garáže a několik hodin cvičili. Daveyho rodiče byli pro kapelu velkou oporou. Jeho táta byl velký hudební fanoušek a máma fandila čemukoli, jen když si její syn nebude vydělávat na živobytí mytím nádobí. Daveyho totiž vyhodili ze školy už ve třinácti. Dal ránu pěstí učiteli zeměpisu, který

se mu snažil dostat do trenýrek poté, co chlapce nechal po škole. Davey tenkrát neprozradil, co ho dohnalo k tak přehnané reakci, a po všech školách v okolí se rozšířily fámy, že zaútočil bez příčiny. Poté co ho všechna zařízení odmítla přijmout, v sobě Davey objevil vášeň pro hudbu. Jeho první bicí představoval telefonní seznam. Cvičil ráno, v poledne i v noci a od začátku bylo jasné, že nadání mu rozhodně nechybí. V den jeho čtrnáctých narozenin přijel táta domů s nádhernou červenou bicí soupravou a Davey štěstím propukl v pláč. Když toho večera hrál, jeho rodiče se dohodli, že ho dostanou tam, kam si přeje, ať to stojí, co to stojí.

Když se Davey stal členem kapely, Molly s Jackem hned poznali, že chlapci mají něco v sobě — dobré písničky, muzikálnost, slušnou pracovní morálku —, ale hlavně, a to bylo podstatné, měli Johnnyho Faye. Jestli se někdy narodila hvězda, pak to byl Johnny. Měl skutečný dar. Daveyho táta rozpoznal jeho schopnosti, jakmile ho poprvé uslyšel jednoho nedělního odpoledne při akustické zkoušce v místním kulturním domě. Ten večer vyklidili garáž, zařídili v ní topení a odhlučnili ji těžkými závěsy a platy od vajíček. O dva týdny později se Davey stal novým bubeníkem skupiny Kuchyňský dřez, garáž jeho rodičů oficiální zkušebnou a Molly a Jack Hayesovi jejich největšími fanoušky.

Rabbit od začátku s oblibou trávila čas v garáži, oblečená v kabátě a rukavicích pozorovala, jak kluci hrají, a poslouchala, jak Johnny zpívá. Tiše sedávala celé hodiny v koutě, tak tiše, schovaná za závěsem, zesilovači a převráceným gaučem, že často na její přítomnost úplně

zapomněli. Někdy si četla knížku, jindy jen ležela na podlaze a poslouchala, jak hrají, žertují a smějí se. Johnnyho zpěv by klidně poslouchala celý den. Měl tak klidný, čistý, příjemný a truchlivý hlas. A navzdory veškerým bratrovým pokusům se jí zbavit stál vždycky na její straně.

„Vezmeme to od mezihry. Raz, dva, tři…"

Rabbit zbožňovala, jak její bratr odpočítával, než udeřil do bubnů. Milovala, když spustila basa a kytary, pak Johnnyho hlas, který jí naháněl husí kůži a po páteři vypustil tisíce mravenců.

Strávila polovinu dětství v garáži, kde naslouchala zkouškám bratrovy kapely, a ona sama přitom snila. Byla si jistá, že to někam dotáhnou. Koneckonců, jeden z členů U2 vyrostl dole v ulici a tato skupina teď plnila stadiony ve Spojených státech. To bylo znamení, a jak kluci často říkávali, vedle Kuchyňského dřezu budou U2 brzy vypadat jako banda podělaných amatérů. A Rabbit tu s nimi byla od samého začátku, ležela na svém vlněném kabátě na chladné tvrdé podlaze, zatímco Johnny Faye zpíval jen pro ni.

Poslední dobou byla minulost tak skutečná, že se někdy zdála skutečnější než současnost. Možná to způsobovaly opiáty nebo to, že Rabbit byla v bdělém stavu tak unavená, že mysl dokázala pracovat jen ve spánku. Navíc když byla vzhůru, musela se postavit tváří v tvář pravdě. Před dvěma týdny ještě žila s rakovinou, ale teď jí říkali, že umírá, a ona tu po sobě zanechá dvanáctiletou dceru. *Ne… Jsem jenom unavená. Potřebuju si pár dní odpočinout a budu se cítit líp. Neopustím Juliet. Ani náhodou. To se nestane.* Nedokázala tomu čelit. Nedokázala o tom mluvit.

Nedokázala to přijmout. Místo toho, aby se přinutila zůstat vzhůru a vypořádat se s přítomností, zůstala v minulosti a poslouchala Johnnyho Faye zpívat z celého srdce.

Davey

Za posledních dvacet let nespal Davey víc než čtyři hodiny v kuse. To znamenalo, že pro něj bylo jednoduché zavolat si s rodinou telefonem nebo přes Skype, ať už se právě nacházel v jakémkoli časovém pásmu. Před čtyřmi lety, kdy mu matka po telefonu sdělila, že jeho sestra má rakovinu, hrál zrovna poker v tourbusu. Domů přijel těsně poté, co jí provedli mastektomii, a ona doufala, že všechno bude dobré. A ono to po chemoterapii a ozařování opravdu dobré bylo, až do recidivy o dva roky později. Davey se právě chystal na pódium, když mu matka s pláčem volala, že nemoc je zpět, tentokrát v druhém prsu a v játrech. Okamžitě letěl domů. Vyhlídky byly pochmurné, ale Rabbit Hayesová byla vždycky rozená bojovnice. Určitě se z toho dostane, a jestli ne, léky jí pomůžou udržet rakovinu pod kontrolou. Zůstal tři týdny, dokud ho Rabbit nepožádala, aby se vrátil do práce.

„Nikam neodejdu," slibovala. Mimoto se Davey nemohl nechat zaskakovat svým technikem navěky. „Co když zjistí, že je lepší bubeník než ty?" ptala se ho se smíchem.

„Haha," řekl.

„Vrať se do svého autobusu," pobídla ho a pevně objala. Ačkoli předstírala, že nepláče, když se od sebe odtrhli, měl rameno celé zmáčené.

Třetí návrat, teprve před čtyřmi měsíci, mu vzal dech. Nemoc se rozšířila do plic, ale stále existovala určitá naděje. Viděli se na Vánoce. Nemá se ničeho bát. Má před sebou ještě celé roky. Poslední recidiva přišla ve chvíli, kdy ležel v posteli hotelového pokoje v Bostonu. Zrovna si chtěl dát sprchu, když zahlédl na displeji vibrujícího mobilního telefonu matčino číslo. Zvažoval, že to nezvedne, ale pak se upamatoval... Rabbit.

„Ahoj mami," řekl, ale na druhém konci bylo ticho. „Mami?"

Nemohla mluvit. Slyšel jen tlumené vzlyky a v tu ránu mu bylo všechno jasné. Zůstal tiše sedět na posteli a poslouchal, jak jeho matka pláče. Nepohnul se ani o milimetr. Neřekl ani slovo.

„Má to v kostech," vydechla Molly nakonec. „Upadla v kuchyni — Juliet ji našla. Je to opravdu špatné, synku."

„Jsem na cestě, mami."

Potom jeho matka pronesla ta nejděsivější slova, která kdy slyšel: „Pospěš si."

Deset let Davey bubnoval pro úspěšnou country zpěvačku. Dělil svůj čas mezi Nashville, New York a jejich tourbus. Casey byla umělkyně ověnčená cenou Grammy a matka dvou chlapců. Když nahrávala ve studiu, žil v Nashvillu, když byla na turné, byl na turné i on, když si vzala nějaký čas volno, zamířil do svého bytu v New Yorku. Davey často spolupracoval i s jinými kapelami, které potřebovaly náhradního bubeníka, když měla Casey zrovna dovolenou, ale vždycky to byla ona, kdo byl na prvním místě, ačkoli si nikdy nepředstavoval, že skončí u country. „Život si s námi někdy pěkně zahrává." Tato slova Casey

pronesla, když viděla svého starého přítele posmutnělého. Byli v polovině velmi náročné šňůry a vstupenky se neprodávaly tak, jako tomu bývalo dříve, takže kromě každodenního koncertování musela Casey věnovat ještě spoustu času propagační činnosti. Byla duševně i fyzicky vyčerpaná a to poslední, co potřebovala, bylo, aby ji její bubeník nechal ve štychu.

Když Davey zaklepal na dveře a zavolal její jméno, pozvala ho dál. Našel ji ležet na gauči s mokrým ručníkem na očích. „Zase hlava?“ zeptal se.

„Jo.“

„Měla by sis s tím už někam zajít.“

„Nic to není. Sakra, byl by to spíš podělanej zázrak, kdyby mě pořád nebolela.“ Zvedla studený ručník z očí. „Co se děje?“ zeptala se a posadila se.

„Jde o Rabbit.“ Rozplakal se. „Bože, omlouvám se.“ Styděl se za slzy, ale plakat nepřestal.

„Ach, Davey, je mi to tak strašně moc líto.“ Postavila se a objala ho.

„Říkají, že umírá, Casey.“

Casey se ho snažila ukonejšit, zatímco její osobní asistentka mu už zamlouvala letenku na nejbližší let domů.

„O nic se nestarej a zůstaň tam tak dlouho, jak budeš potřebovat. Počkáme, dokud se nevrátíš,“ řekla a on jí byl nesmírně vděčný: působil v této branži už dost dlouho na to, aby věděl, že nezáleží na tom, jak talentovaný hráč je. Pokud neskládá písničky, je snadno nahraditelný. Davey se často podceňoval, stejně jako svou roli v Caseyině životě.

Potkali se, když pracoval v hudebním baru v New Yorku. Ona se živila jako zpěvačka a skladatelka, zatímco on

si vydělával jako barman a hledal kapelu, s níž by mohl hrát. Byla drobná a pěkná, a když zpívala, ačkoli byl její projev dost syrový, Davey věděl, že v sobě něco má. Několikrát spolu vedli zdvořilou konverzaci a nic víc až do jednoho večera, kdy ji začal obtěžovat nějaký chlápek. Slušně ho odmítla. Stejně naléhal. Řekla ne. Zeptal se jí, jestli je lesba, a ona odpověděla, že ano. Zařval na ni něco ošklivého a Davey zakročil, varoval ho, aby se držel stranou.

„A co bys mi asi tak mohl udělat?"

„To radši nechtěj vědět."

Později Davey vynášel odpadky, když vtom zaslechl výkřik. Casey se prala s tímtéž chlapem — počkal si na ni venku. Davey ho srazil k zemi jedinou ranou. Tenkrát ještě Casey žila ve svém voze, ale toho večera si ji Davey nastěhoval k sobě do bytu. Nechal jí svou postel a sám si ustlal na podlaze. Od té doby pracovali spolu a prošli si nejedním složitým obdobím. Když ji vyhodila už druhá nahrávací společnost, byl jediný z kapely, kdo zůstal po jejím boku. Dodal jí potřebnou odvahu. „Já jsem to C k tvému DB," říkávala často. Pro ni byl Davey nenahraditelný, společně tvořili něco jako rodinu.

Casey ho zavedla k limuzíně, která ho měla zavézt na letiště. „Jsem s tebou," řekla. „Víš, že jsem s tebou."

„Vím." Pevně ji sevřel v náručí.

„Nenech mě čekat moc dlouho, bude se mi stýskat, slyšíš?" připomněla mu.

Davey tiše a bez hnutí seděl na svém místě v letadle, nebavil se s ostatními pasažéry, nespal, nejedl ani se nedíval na film, jen přemýšlel o své sestře a její roztomilé,

zábavné, předčasně vyspělé holčičce. *A co Juliet?* Davey se svou neteří během jejího krátkého života zatím moc času nestrávil, ale Juliet ho dokonce i jako batole pokaždé bez problémů poznala. Radost, s níž ho vždycky vítala, pro něj byla balzámem na duši. Rabbit měla na zdi jeho fotku a často o něm mluvila, a tak bylo brzy jasné, že spojení mezi Juliet a Daveym je neobyčejně silné. Děsil se toho, až ji uvidí. *Chudák Juliet.*

Měl s sebou pouze příruční zavazadlo, takže když letadlo přistálo, zamířil přímo k celnímu odbavení, kde už na něj čekala Grace. Jakmile ho uviděla, oči se jí zalily slzami. Dlouho tam jen tak stáli a pevně se objímali.

„K autu je to tudy," prohlásila nakonec.

„Kde je Juliet?" zeptal se.

„Teď je u nás, ale mamka chce, aby byla u Rabbit, až..." Větu nedokončila.

„Jak se mají kluci?" zeptal se.

„Ryan je tak potřeštěný, že budeme mít štěstí, když jednoho dne nepodpálí dům. Bernard potřebuje další tři tácy na ortodontistu pokaždé, když se rozhodne sníst něco tvrdšího než ovesnou kaši. Stephen nejspíš propadne v prváku na vysoké a Jeffrey je klinicky obézní."

„Fíha."

„Přesně tak."

„Potřebuješ peníze?"

„Ne, děkuju. Jeffreyho dieta nám ušetřila celé jmění." Usmála se na bratra a on jí úsměv vrátil, ale pak si vzpomněli, že Rabbit umírá, a koutky úst se jim zase svěsily dolů. Mlčeli téměř celou cestu domů.

„Jak dlouho?" zeptal se.

Zakroutila hlavou, jako kdyby sama nemohla uvěřit tomu, co říká. „Týdny."

„Ale..."

„Bylo jí dobře," řekla Grace. „Paliativní chemoterapie podle všeho skvěle zabírala, ale pak minulý týden upadla, praskla jí kost a..."

„Ví to?"

„Ano, ví, ale jestli jí to skutečně dochází, to je otázka. Řekli nám to včera večer a dneska ji odvezli do hospicu."

„A máma?"

„Máma je máma. Málokdy nechá Rabbit samotnou. Nespí, nejí, nepije, ale trvá na tom, aby to všichni ostatní dělali. Je v bojovné náladě. Prostě naše mamka."

„A táta?"

„Nemluví."

„A ty, Grace?"

„Já nevím, Davey." Očividně bojovala se slzami.

Když dorazili domů, Davey si všiml otce stojícího u okna. Grace odemkla svým vlastním klíčem, takže Jack Hayes zůstal tam, kde byl, jen otočil hlavu k Daveymu.

„Tati."

„Synu."

Pozdravili se kývnutím.

„Už jsi něco jedl?" zeptala se Grace.

„Měl jsem sušenku," odpověděl otec.

„Něco ukuchtím."

„Ne, to je v pořádku. Počkám na maminku."

„Ale ta nejspíš přijde pozdě."

„Stejně počkám."

„Dobře."

Jack se zahleděl na syna. „Vypadáš dobře," řekl.

„Mám se dobře."

„Skvělé. Dal by sis čaj?"

„Moc rád."

„Dobře." Jack zamířil do kuchyně a jeho děti ho následovaly. Trval na tom, že uvaří čaj sám, takže Grace s Daveym se společně posadili ke stolu a pozorovali ho. Za dva dny zestárl o deset let. Byl bledý a náhle vypadal nesmírně staře, dokonce jako by se trochu třásl. Až dosud vypadal Jack na svých sedmasedmdesát docela mladě. Nikdy moc nepil, neměl čas na kouření a ještě po šedesátce rád dělal jakýkoli sport. V posledních letech začal hrát bowls a stal se kapitánem týmu. Muž, který si sám pro sebe mumlal: „Kdepak asi najdu mléko?", se jejich otci v ničem nepodobal. Stal se z něho jeho vlastní stín.

Nikdo nepromluvil ani slovo, dokud Jack konečně nepoložil konvičku na stůl. Posadil se ke svým dětem, ale pohled upřel na hrnek před sebou.

„Jak se má Amerika?" zeptal se Jack po dlouhé chvíli ticha, která snad trvala celou věčnost.

„Ta se má fajn," řekl Davey.

„A Casey?"

„Taky dobrý."

„To poslední album bylo opravdu skvělý. Pouštím si ho v autě pořád dokola."

„Díky, tati."

„A její drahá žena Mabel?"

„Má se výborně a stejně tak i děti. Všichni jsou v pořádku."

„A jak jdou další záležitosti v New Yorku?"

„Dělal jsem nějakou práci ve studiu pro jednoho nadějného soulového zpěváka. Má talent a výborný songy, takže teď už potřebuje jenom dobrou reklamu a trochu štěstí."

„Pojedeš s ním na turné?"

„Jenom pokud se nebude překrývat s tím Caseyiným."

„Aha."

„Jo."

„Jaký tam je počasí?"

„Přiletěl jsem z Bostonu a tam zrovna prší."

„Tady minulý týden sněžilo. Nikdy jsem si nemyslel, že jednou uvidím sníh v dubnu. Jako kdyby nastal konec světa." Odsunul židli od stolu a vstal. „Půjdu si na chvíli zdřímnout. Jsem rád, že jsi doma, Davey."

„Díky, tati."

Když Jack odešel, Davey zvedl hrnek k ústům. „Konec světa?"

„Jo," řekla Grace a zbytek čaje dopili v tichosti.

Molly

Molly byla zrovna v nemocničním bufetu, když narazila na Rabbitina onkologa. Doktor Dunne, malý holohlavý čtyřicátník v dobré kondici, stál ve frontě se ženou středního věku s černými kudrnatými vlasy, jaké nosili rockeři v osmdesátých letech. Měla na sobě tuhé vlněné šaty, silné punčochy s růžovými poupátky, dlouhý ladící svetr s týmiž poupátky a na nohou humpolácké boty, které se obvykle objevovaly jen v dokumentárních filmech o pacientech psychiatrických léčeben z minulého století.

„Molly, právě jsem přijel. Jak se daří Rabbit?“ Lékař se natáhl pro pomeranč.

„Většinou spí.“

„Mrzí mě, že jsem tu včera nebyl, abych si s vámi mohl promluvit sám.“

„Váš přítel odvedl dobrou práci,“ odvětila Molly.

„Je mi to tak strašně líto, Molly,“ řekl a zdálo se, že to myslí upřímně, ačkoli se smrtí se setkával každý den.

Pokusila se o úsměv. „Děkuju, ale ještě není všechno ztraceno.“

Dunne se podíval z Molly na svou kolegyni a zase zpět. Očividně si nebyl jistý, jestli Molly skutečně chápe, jak vážný Rabbitin stav je.

Molly si jeho znepokojení všimla. „Dneska je přece ještě tady, ne?“ opáčila a lékaři se zjevně ulevilo.

„Přijdu se na ni podívat asi tak za hodinu, jestli tu ještě budete.“

„Kde jinde bych měla být?“

„Jistěže tady,“ odpověděla žena s humpoláckými botami.

„To je Rita Brownová, zdravotně sociální pracovnice,“ představil ji doktor Dunne.

„Ráda vás poznávám, Molly. Jsem tady pro vás a vaši rodinu, kdykoli mě budete potřebovat,“ řekla Rita.

„Děkuju,“ odpověděla Molly a vzdálila se. Nakonec se rozhodla, že čaj nechá na jindy. Žaludek jí vypovídal poslušnost. Rozhlédla se kolem, jestli někde neuvidí toalety. *Rychle, rychle, rychle, Molly, hlavně žádnou nehodu. Tohle jsi zrovna potřebovala, studený vítr a žádné kalhotky.*

Stihla doběhnout na dámské záchody a pak si několik dlouhých minut omývala ruce pod horkou tekoucí vodou.

Mýdlo luxusní značky krásně vonělo, žádný antibakteriální čisticí přípravek, který většinou bývá v nemocnicích. Podívala se na sebe do zrcadla. Vždycky bývala baculatá, ale až dosud jí nadváha v tomto věku spíš prospívala. Pleť mívala jemnou a bez poskvrnky, nyní však působila bezbarvě. Místo očí měla jen dvě temné díry do hlavy, lemované neodbytnými vráskami. V sedmdesáti dvou letech se ptala sama sebe: *Kdy jsem tak zestárla?* Vlasy měla šedivé už roky a obvykle si na ně dávala stříbrně plavý přeliv, ale od Rabbitina pádu a následné diagnózy měla Molly stěží trochu času na něco nebo někoho jiného. Teď už jí konečky odrostly a Rabbit jí neustále připomínala, že by si je měla nechat obarvit — ale jak by mohla strávit několik hodin u kadeřníka, když ji její nejmladší dítě tolik potřebuje?

Zatímco zkoumala svůj účes a přemýšlela, jestli by nevypadalo divně, kdyby klobouk nosila i uvnitř, vůbec si nevšimla, že dovnitř vešla Rita.

„Můžu požádat kadeřnici, aby za vámi přišla na pokoj," navrhla a Molly leknutím nadskočila.

„Ne, ne, to je v pořádku."

„Nic není v pořádku, Molly," odvětila Rita.

„Ne, to není."

„Takže se domluvím s kadeřnicí, aby došla přímo na pokoj. Zítra, jestli vám to vyhovuje. Může udělat něco i pro Rabbit."

„Rabbit má hlavu oholenou, vlasy jí nikdy znova pořádně nenarostly."

„Tak jí hlavu namasíruje."

„Jestli nebude příliš unavená."

„Uvidíme, jak jí bude zítra."

„Dobře, děkuju," řekla Molly a zamířila pryč.

„Molly," oslovila ji Rita a ona se otočila. „Jsem tady, kdybyste si chtěla promluvit."

„Budu si to pamatovat." Molly odešla z místnosti.

Když se vrátila do pokoje, Rabbit stále spala, ale už u ní byli Davey a Grace.

„Ahoj mami," řekl Davey.

„Ahoj synku." Došla k němu a pevně ho objala. Když ho pohladila vzadu na krku, hlasitě si povzdychla. „Pořád si nemůžu zvyknout na ty tvoje krátké vlasy."

„Už je to deset let, mami."

„Mně se zdá, jako by to bylo včera." Podívala se z Daveyho na Rabbit spící v posteli. „Brzy se probudí."

„Táta přijde zítra," řekla Grace.

Molly přikývla. „Nezvládá to. Pořád brečí přímo před ní. Včera ho poslala do prdele jenom jednou, ale jinak už asi stokrát."

Davey se krátce zasmál. „Tohle se může stát jenom v naší rodině," řekl.

Posadili se, Grace a Davey na pohovku, Molly do polohovacího křesla. „Jedl táta něco?"

„Čeká na tebe," oznámila jí Grace.

„Stavím se mu cestou pro kari. Když už mluvíme o jídle, jak je na tom Jeffrey?"

„Trpí hlady."

„Připomíná mi tebe, Grace. Když ti bylo pět, jedla jsi hlínu — chvíli jsem se bála, že jsi prostoduchá, ale díky Bohu jsi byla jenom tak nenažraná."

„Díky, mami, teď se cítím o moc líp," řekla Grace. „Jestli chceš, tak taťkovi něco uvařím."

„Nejsem si jistý, že bude schopný do sebe něco dostat," prohlásil Davey. „Vypadá otřeseně, mami."

„A my ostatní ne?" Zahleděla se na jeho unavený bledý obličej. „Vypadáme všichni jako svoje vlastní stíny, synu. Je na tom snad něco divného?" Tmavé oči se jí zalily slzami, ale ani jedna se neodvážila vyklouznout ven.

Rabbit se probudila ve chvíli, kdy jí Michelle vyměňovala fentanylovou náplast. „Tady vás máme," řekla Michelle, když viděla, jak Rabbit pomalu otevírá oči. „Vaše sestra a bratr jsou tady."

Grace a Davey se postavili a čelili jejímu pohledu s úsměvy pevně přilepenými na tvářích. Davey na ni dokonce zamával, jako nějaký soutěžící v kvízové show.

„Ježíši, jsem na tom už tak špatně, že se moji sourozenci proměnili ve dva přerostlé šašky," zašeptala Rabbit.

„Já jsem aspoň nemávala," bránila se Grace.

„Jdi do hajzlu, Grace," řekl Davey tak veselým tónem, jaký se mu jen podařilo nasadit.

„Vítej doma, Davey," otočila se k němu Rabbit.

„Nechci tady být," připustil.

„To my oba."

„Co bolesti?" zeptala se Michelle.

„Stupeň sedm."

„Nová náplast by měla brzy začít účinkovat. Kdyby ne, zavolejte mě." Michelle se podívala na hodinky. „Odcházím za půl hodiny, ale než půjdu, představím vám Jacintu. Bude se vám líbit — považuje se za zpěvačku, takže jestli se chcete zasmát, přemluvte ji, ať vám zazpívá ‚Delilah'."

„To je tak příšerná?"

„V porovnání s ní zpívá i ten zmalovanej panák z *X Factoru* jako Justin Timberlake," řekla Michelle, „ale práce se nebojí a je to fajn ženská." Mrkla na Rabbit. „Jacinta se o vás postará. Co vaše střeva?"

„Pískají si ‚Dixie'."

„Beru to tak, že je všechno v pohodě, takže vás teď nechám o samotě."

„Je milá," řekla Rabbit.

„A pěkná," dodala Grace. Davey očima vyprovázel Michellino pozadí ze dveří.

„Zpomal, jsi tady teprve pět minut," krotila ho Rabbit.

„Ať tě ani nenapadne nadělat si tady z ošetřovatelek nepřátele, jinak tě uškrtím," obořila se na Daveyho Molly.

Rabbit se zasmála. „To už budeme v tý jámě dva." Všichni ustrnuli v půli pohybu a v pokoji se rozhostilo naprosté ticho. „Přehnala jsem to?"

„To teda přehnala," odvětila Grace.

„Hele, Davey," změnila Rabbit téma, „vrátila jsem se v čase."

„Fakt?"

„Jo. Zpátky na naši zídku, zpátky do garáže. Viděla jsem, jak hraješ na bicí, kluci to pořádně rozbalili na kytaru, basu a klávesy a Johnny zpíval. Přísahám, že jsem tam zůstala, dokud jste každou písničku nezopakovali dvakrát."

„Vždycky jsi to tak dělala." Vzal její vrásčitou ruku do své.

„Jenom tak si ležet na studené podlaze, poslouchat vaši muziku a snít za bílého dne — to byly časy. Jedno z nejlepších období mého života."

„To vůbec nezní depresivně," zažertoval.

„Vlastně to bylo moc fajn," řekla.

Potom Grace zmínila Juliet. Bylo to ožehavé téma a Molly se nesmírně obávala Rabbitiny reakce.

„Zítra," řekla Rabbit. „Přivezte ji zítra."

„Ale co jí mám říct?" Grace nedokázala ovládnout roztřesený hlas.

„Řekni jí, že ji máma miluje."

„Ale..."

„Grace, prosím."

„Ptá se po tobě."

„Je mi jedno, co kdo tvrdí. Já to nevzdávám." Rabbitiny oči se náhle zalily slzami, jako kdyby někdo uvnitř otevřel stavidlo.

Vtom se Rabbit začala dusit a Molly k ní rychle přiskočila, aby ji vytáhla do sedu, poplácávala ji po zádech a konejšila ji. „Klid, holčičko moje, klid, už žádné slzy. Budeme bojovat jako lvi a jenom tak se nevzdáme." Pohladila ji po hlavě a políbila na temeno, a když Rabbit přestala kašlat, znovu ji uložila a hladila ji po tváři, dokud pláč neustal. „A teď spi, miláčku," řekla Molly a Rabbit zavřela oči. Z úst jí vyšel vzdech a vzápětí usnula tak náhle, jako se probudila.

Grace a Davey se tvářili zděšeně. Ačkoli bylo Grace čtyřicet šest a jejímu bratrovi čtyřicet čtyři, oba se nyní proměnili v malé děti bezmocně stojící v nohách sestřiny postele, které zoufale touží po tom, aby jejich maminka dala zase všechno do pořádku.

Grace

„Lenny?" zavolala Grace na svého manžela, jakmile přijela domů, v rukou deset tašek s nákupem.

Devítiletý Jeffrey se objevil ve dveřích obývacího pokoje. „Šel se podívat naproti na nové auto Paddyho Noonana. No, vlastně není nové, je z roku 2008, ale pro Noonana nové je.“ Vzal od ní jednu tašku a nechal ji tam stát s dalšími devíti. Podíval se dovnitř. „Všechno je to zelený,“ řekl smutně.

„Tak si na to koukej zvyknout, protože dokud neshodíš aspoň pár kilo, nic jiného jíst nebudeš.“ Grace prošla vstupní halou a zamířila do kuchyně.

„Sakra,“ zamumlal Jeffrey.

„Kde jsou kluci?“

„Stephen ještě ve škole, Ryan u Deca a Bernard hraje nahoře nintendo.“

„Panebože! Ryan se měl hned po škole vrátit domů.“

„Řekl tátovi, že spolu musejí dělat na nějakém školním projektu.“

„Ten malý prolhaný zmetek,“ zabručela si Grace sama pro sebe.

Jeffrey seděl naproti ní u kuchyňského pultu, zatímco vyndávala nákup. „To jsem říkal taky, jenže táta mu vždycky naletí.“

„Přestaň na mě zírat,“ vyštěkla Grace.

„Cože?“

„Visíš na tom jídle očima, Jeffrey. Mám to všechno pěkně spočítané a říkám ti, že jestli bude chybět jenom jeden jediný kousek, půjdu po tobě s kladivem.“

„Ježíši, mami, co se to s tebou děje?“ Sklouzl ze stoličky dolů.

„Kde je Juliet?“ zeptala se.

„Tam co vždycky.“

„Je v pořádku?“

„Nevím. Nebaví se se mnou."

„Dobře. Tak na sebe hoď teplákovku a půjdeme si ještě před večeří zaběhat."

„Cože?" Jeffrey vypadal naprosto zděšeně.

„Slyšels mě."

„Já s tebou běhat nepůjdu."

„Ale ano, půjdeš."

„Jestli nás kluci uvidí, budou se mi smát."

„A ti samí pak budou litovat, až zhubneš a všechny holky poletí na tebe."

„Holky jsou odporný."

„Odporný jsou teď, když je ti devět, ale ve třinácti budou jednou z mála věcí, na které budeš myslet."

„Ne, jestli zjistím, že jsem gay."

„No, synku, jestli jsi gay, tak mi věř, když ti říkám, že tvoje tělo je pro tebe všechno."

„Ty jsi tak zlá!" zakřičel Jeffrey.

„Utíkej nahoru pro ty tepláky." Grace šla do obývacího pokoje a plácla sebou na gauč vedle Juliet. Televize běžela, ale Juliet se na ni nedívala. Místo toho byla zahloubaná do knížky, kterou však odložila, jakmile se objevila její teta.

Dvanáctiletá Juliet se hodně podobala své matce v témže věku. Vlasy měla stejné popelavé barvy, ačkoli těm jejím dodával na objemu stupňovitý sestřih. Byla hubená jako tyčka a měla pěkný malý obličejík — na nose jí sice neseděly brýle, ale při přemýšlení si ho mnula stejně jako její matka. „Viděla jsi?" zeptala se Juliet.

„Ano, už se tam pěkně zabydlela."

„Kdy ji můžu navštívit?"

„Zítra."

„Proč ne dneska večer?“

„Je unavená.“

„Ale vždyť ona je unavená pořád.“

„Já vím, ale stejně až zítra, dobře?“

„Kdy se vrátí domů?“

„Nevím,“ zalhala Grace.

„Dokážu se o ni postarat,“ řekla Juliet.

„Samozřejmě že dokážeš.“

„Vím, co mám dělat.“

„O tom nepochybuju, miláčku.“

„Takže by měla být doma se mnou. Nepotřebuje žádnou ozdravovnu.“

Tato lež uklouzla Grace ze rtů předešlého večera, kdy byla naprosto zmatená a nevěděla, co říct dítěti, jehož matce právě oznámili, že umírá.

„Uvidíme, jak se to zítra vyvine,“ řekla Grace.

Juliet přikývla. „Prostě už bych jenom ráda jela domů.“

Grace na to neřekla nic, jen odhrnula Juliet vlasy z tváře a začala mluvit o tom, co plánuje uvařit k večeři. Juliet zdvořile poslouchala, ale ve skutečnosti pouze čekala, až se bude moct vrátit ke své knížce.

Grace vyšla z obýváku právě včas, aby uviděla Jeffreyho scházet ze schodů v teplákovce o dvě čísla menší, než by potřeboval. „Jeffrey.“

„Co je?“

„Děláš si srandu?“

„To je jediná souprava, kterou mám.“

„Tak si zase oblékni džíny.“

Spokojeně si zamnul ruce. „Hustý.“

„Půjdeš běhat v nich.“

„Proboha, mami."

Grace se právě převlékla do běžeckého úboru, když do ložnice vešel Lenny. „Jdete si s Jeffem zaběhat?" zeptal se.

„To, jak vypadá, je moje vina, takže to teď musím napravit," prohlásila.

„Není to tvoje chyba."

„Jsem nenažraná, vždycky jsem byla a vždycky budu. Moje máma to věděla a nikdy mě nenechala sníst všechno, co jsem chtěla, takže jsem se naučila sebekázni. Věděla jsem, že Jeff je po mně a že je pro něj těžké říct ne, ale místo abych to řekla za něj, nechala jsem našeho nejmladšího projíst se až na pokraj smrti. Co se to se mnou sakra děje?"

„Přeháníš."

„Náběh na cukrovku, Lene," řekla. „Je mu devět a hrozí mu, že bude mít diabetes druhého typu stejně jako jeho děda. A to ani nemluvím o riziku srdečních chorob, selhání ledvin a slepotě. A je to všechno moje vina."

Objal ji kolem ramen. „Dopadne to dobře."

„Jenže všechno dobře nedopadne," namítla.

Lenny chápal, proč jeho manželka přijala výsledky lékařského vyšetření jejich syna tak špatně. Tak dlouho se bála, že Rabbit ztratí, a nyní se to opravdu dělo.

„Jak se má Rabbit?" zeptal se.

„Je na tom špatně, Lene."

Políbil svou ženu na čelo. „Dobře, lásko," řekl. „Uděláme pro ni, co bude v našich silách."

„A co potom?"

„Potom jí dáme sbohem."

Dlouhých pět minut Grace tiše plakala svému muži na rameni.

2

Rabbit

Když ji Johnny našel, dvanáctiletá Rabbit se zrovna ukrývala za těžkou starou látkou a platy od vajíček, které lemovaly garáž. Neodtáhl závěs, jen se posadil se zkříženýma nohama na podlahu, jako kdyby každý z nich seděl na opačné straně zpovědnice.

„Ahoj," řekl.

Na okamžik zůstala zticha a snažila se potlačit vzlykání. „Ahoj," dostala ze sebe, když byla konečně schopná promluvit.

„Co se děje?" zeptal se.

„Nic."

„Něco se dít musí," prohlásil. „Nebrečíš jen tak pro nic za nic."

Posunula si brýle na nose a držela je tam.

„Slyším, jak přemýšlíš."

„To nejde."

„Ale jde. Takže přestaň přemýšlet a mluv."

Rabbit si za těžkým závěsem dlouze povzdechla. „Ve škole jsou dva kluci, kteří mi pořád sprostě nadávají. Dneska mi vzali brýle a povídali, že jestli jim zítra po vyučování nepřinesu peníze, rozbijou je."

Johnnyho Rabbitino doznání rozčílilo. „Jak ti nadávají?" zeptal se stále ještě vyrovnaným tónem.

„Nechci o tom mluvit."

„Ublížili ti?"

„Strčili mě na zeď, ale jsem v pohodě."

„Jak dlouho už se tohle děje?"

„Už nějakou chvíli."

„A o koho jde?"

„Bude lepší, když si to nechám pro sebe."

Johnny rozevřel zatnuté pěsti, potom odtáhl závěs a uviděl svou mladší kamarádku oblečenou do školní uniformy. Podpírala si bradu odřenými koleny, přidržovala si brýle na obličeji zmáčeném slzami. „Chci, abys mi to řekla."

„Proč?"

„Protože my s klukama to vyřídíme."

„Nemůžu."

„Rabbit, buď vyděsíme k smrti jenom dva z tvých spolužáků, nebo všechny, takže to radši koukej vyklopit."

Na okamžik to vypadalo, že se Rabbit zase rozpláče, ale nakonec si to rozmyslela. Místo toho vykouzlila na tváři široký úsměv. „Vyděsíte je k smrti?" otočila se k Johnnymu. Přikývl. „A můžu se koukat?" zeptala se. Johnny znovu přikývl. „Tak fajn."

Pomohl jí vstát, a když společně procházeli úzkou chodbou vedoucí do kuchyně, přitáhl si ji k sobě. „Jsi moje rodina, Rabbit. Nezapomínej na to."

Den nato stála Rabbit s Johnnym u skupinky vzrostlých stromů na místě, kde se obvykle setkávali, vzdáleném asi dvě minuty od školy. Francie a Jay tam čekali s nimi a procvičovali se v odpalování golfových míčků. Zatímco se Francie právě snažil strefit holí do míčku, Jay se s tou svou jen tak poflakoval kolem. Pak se objevili dva dvanáctiletí výrostci. Ten větší, ačkoli ne tak velký jako šestnáctiletí chlapci s golfovými holemi, byl Chris, menší, zavalitý s obrovskými pěstmi, Eugene. Dvou starších kluků si všimli ještě předtím, než spatřili Rabbit, která se opírala o zeď vedle Johnnyho. Johnny měl překřížené paže, a když se setkali s jeho pohledem, pouze pozvedl jedno obočí, mrkl a kývl směrem ke svým kamarádům. Ti mu odpověděli pohrdavým odfrknutím. Než se hoši stačili vzpamatovat, ocitli se mezi dvěma šílenci, kteří ležérně pohupovali golfovými holemi.

Francie jedním kopnutím podrazil Chrisovi nohy a srazil ho k zemi. Pak si na něj sedl a přidržel mu golfovou hůl pod krkem. Jay přitlačil Eugena zády ke stromu, nacpal mu do pusy golfový míček a předstíral, že si nacvičuje údery, zatímco chlapec zvedl ruce a rozplakal se.

Rabbit je pozorovala zděšená a vzrušená zároveň. „Neublíží jim ale doopravdy, že ne?" zeptala se naléhavě.

„Ne," řekl Johnny. „Ale rádi by, aby se aspoň jeden z nich pochcal strachy."

Nemuseli čekat dlouho. Eugene se neudržel jako první, a když se na jeho červených teplácích objevila tmavá skvrna,

Johnny vyndal z batohu polaroid. „Řekni sýr.“ Vyfotil pomočeného chlapce i s golfovým míčkem v ústech. Jeho kamarád, který ležel na zemi, brečel tak moc, až se mu po tvářích rozmazaly stopy od bláta. Johnny vyfotil i jeho. Francie a Jay drželi kluky na místě, zatímco Johnny čekal, až se snímky vyvolají. Když byly hotové, odtrhl je. „Zázrak moderní doby, hoši.“ Ukázal jim důkazy jejich ponížení. Mladíci jim dovolili postavit se a Johnny si k sobě zavolal Rabbit. Opatrně se k nim přiblížila, stále vystrašená, ale nadšená, srdce cítila až v krku. Johnny jí podal fotografie a ona si je zastrčila do školní brašny.

Johnny se otočil ke klukům, které jeho přátelé drželi zezadu za límce. „Vidíte ji?“ Ukázal na Rabbit a oba chlapci vehementně přikyvovali. „Odedneška bude vaší prací ji chránit. Jestli se jí kdokoli jenom dotkne nebo jí něco ošklivého řekne, bude na vás si to s nima vyřídit, jinak za trest oba přijdete o ty svoje mrňavý pinďoury, jasný?“

„To nemůžete,“ zafňukal Chris hlasem plným slz. Eugene, s míčkem stále pevně zapasovaným v ústech, znovu přikývl, jako že s kamarádem souhlasí.

„Ale jo, můžeme,“ řekl Francie.

„A taky to uděláme,“ doplnil Jay.

„Půjdete do vězení.“

„Jo, možná dostaneme tak pět let za vážný ublížení na zdraví, jenže ty se hnedka zkrátí na polovinu, protože věznice jsou plný, a druhou půlku nám odpustí za dobrý chování.“

„A když se nám to hodí, dokážeme být neskutečně okouzlující.“

„To znamená maximálně něco málo přes rok. To dám s prstem v nose," prohlásil Francie.

„Navíc tam mají kurz, na kterej bych se rád mrknul," řekl Jay.

Johnny se usmál. „Rok v cele s vlastní televizí, to nic není, ale strávit zbytek života bez ptáka, no, děcka, řeknu vám, to je dlouhá doba."

Oba chlapci se znovu rozvzlykali.

„OK," řekl Chris. „Uděláme to."

Eugene nadšeně souhlasil.

„Dobrá," prohlásil Johnny.

„Skvělé." Francie poplácal Chrise po rameni, zatímco Johnny postrčil Eugena dopředu.

„Už si můžeš ten míček vyndat," otočil se Johnny k Eugenovi, ale ačkoli se o to chlapec pokoušel, zdálo se, že míček je v ústech pevně zaklíněný. „Pomoz mu," přikázal Johnny Chrisovi.

„Jak?"

„Strč mu tam prsty," řekl Johnny.

„Ach, cože?" podivil se Chris.

„Prostě to udělej," nařídil Francie.

„Ježíši, kluci..."

„Nedělej ze sebe zasraný mimino," řekl mu Jay.

„Dobře, dobře." Chris strčil špinavé prsty do kamarádových úst. „Je tam fakt těsno."

„Zkus ho vytáhnout zezadu," poradil mu Francie.

„Ale dávej pozor na jeho zuby," varovala ho Rabbit, která se objevila za Johnnym.

„Ho, pohou na mohe huby," pokusil se promluvit Eugene.

„Cože?“ zeptal se ho Chris.

„Říká: ‚Jo, pozor na moje zuby‘,“ překládala Rabbit.

„Jenom prostě tu pusu o něco víc pootevři, OK?“ Chris vydal dávivý zvuk. „Fuj, cítím jeho jazyk.“

„Hele, už se začínám nudit, jdeme.“ Francie si přehodil golfovou hůl přes ramena a položil si přes ni ruce.

Johnny ukázal na oba chlapce. „Nezapomeňte, odteď budete dávat na naše děvče pozor, jinak…“ Naznačil prsty nůžky.

Chris se přestal šťourat Eugenovi v puse dost dlouho na to, aby mohl Johnnyho slova odsouhlasit. Johnny se usmál na Rabbit, která se zařadila mezi něj a Jaye. Francie skupinku uzavíral a neustále mlel o tom, jakou má chuť na smaženou klobásu. Když se Francie s Jayem odpojili, aby si skočili k místnímu stánku s občerstvením, Johnny zavedl Rabbit zpět k zídce, kde se posadili a několik minut spolu pozorovali dva psy, kteří se honili po trávníku.

„Proč jsi s sebou nevzal Louise a Daveyho?“ zeptala se Rabbit.

„Louis na to nemá žaludek a Davey… No, kdybych o tom řekl tvému bratrovi, chtěl by jim ptáky uříznout hned tady na místě,“ zasmál se.

„Opravdu?“ zeptala se Rabbit a zmáčkla si nos. Ve dvanácti si nebyla jistá, jestli ji bratr má rád alespoň natolik, aby ji nestrčil pod kola projíždějícího autobusu, kdyby mu stála v cestě, natož aby se jí snad zastal.

„Všichni tě zbožňují, Rabbit,“ řekl Johnny. „Jak by ti někdo mohl odolat?“

Rabbit se začervenala, Johnny jí cvrnkl do drdůlků, seskočil ze zdi a zamířil k postranním dveřím domu. Tou

dobou už měli členové skupiny vlastní klíče od garáže. Odemkl a otočil se k ní. „Uvidíme se na druhé straně, Rabbit," oznámil jí a byl pryč.

Rabbit

Rabbit probudila palčivá bolest a na chvíli vůbec netušila, kde vlastně je. Jediné, co si uvědomovala, bylo utrpení tak silné, že si musela přivolat pomoc. Teprve když se do pokoje přiřítila sestra, vzpomněla si. *Ach ne, já umírám.* Jacinta byla typická venkovská žena, pět stop vysoká, s přátelskou tváří, objemným hrudníkem a drobnýma rukama. Zběžně přelétla Rabbitin chorobopis a rychle jí pomohla od návalu bolesti. Potom čekala, až Rabbit povolí sevření pěstí a začne dýchat pravidelně.

„Lepší?" zeptala se.

„Lepší," odvětila Rabbit.

„Dobrá práce. A mimochodem, já jsem Jacinta."

„Ta zpěvačka."

„Aha, takže už jste to slyšela."

„‚Delilah'," prohlásila Rabbit a zvlnila rozpraskaný spodní ret do úsměvu.

Jacinta vytáhla z kapsy speciální antistresové lízátko, rozbalila ho a podala pacientce. „Zkuste tohle."

Rabbit jej začala sát a přejíždět si s ním po rtech. „Díky," řekla. „Takže ‚Delilah'."

Jacinta se podívala na hodinky, pak se posadila do polohovacího křesla a potlačila zívnutí. „No, abych pravdu řekla, moje nejoblíbenější je ‚Forever In Blue Jeans', ale ‚Delilah' je prostě hit," zachichotala se sama pro sebe,

„zato za svoje provedení ‚Wonderwall' většinou takovou chválu nesklízím, když už jsme u toho svěřování." Jacinta si dělala legraci: věděla, že je špatná zpěvačka, ale bylo jí to jedno, a to se na ní Rabbit líbilo.

„Dřív jsem jednoho zpěváka znala," prozradila jí.

„Ach, opravdu? A byl dobrý?"

„Byl úžasný," přikývla Rabbit. „Jednu dobu neměl daleko k tomu stát se největší hvězdou na téhle planetě."

„Co se stalo?"

„Opustil mě," řekla Rabbit.

„To je mi líto," odpověděla Jacinta a myslela to upřímně.

„Mně taky," řekla Rabbit a zavřela oči.

Davey

Davey odešel z nemocnice jako první. Bylo pro něj příliš těžké zůstat. Nevěděl, co má říct nebo udělat, takže bylo snadnější jít pryč. Ještě bylo dost brzy na to, aby se mohl sejít s kluky z kapely. Francie musel zůstat dlouho v práci, ale Jay s ním rád zajde na několik piv, pokud je ochotný přijet na druhou stranu města. Davey si před nemocnicí vzal taxíka a cestou mu zavolal. Jay zněl v telefonu zaraženě. Slyšel o Rabbitině diagnóze, i když se přestěhoval do hor.

„Moje máma potkala v obchodě Pauline," řekl jako by na vysvětlenou. „Je mi tě líto, chlape. Vlastně je mi líto nás všech."

„Já vím."

„Ale bude fajn tě zase vidět." Jay zavěsil. Davey se naposledy objevil doma před šesti měsíci a Jay byl zrovna

s rodinou na dovolené ve Španělsku, takže se minuli. Davey si uvědomil, že už jsou to dva roky, kdy se naposledy viděli.

Taxikář mlčel a poslouchal rádio. Moderátor se pokoušel přimět politika, aby odpověděl na přímou otázku, ale bez valného úspěchu. Řidič každou chvilku zamumlal směrem k rádiu: „Á, dobře ti tak, ty zasranej parchante." Nebo: „Kde je můj příspěvek na benzin, ty zkurvysynu?" A: „Tu svoji majetkovou daň si můžeš strčit leda tak do prdele."

Davey se s ním do debaty nepouštěl. Místo toho pozoroval kolem ubíhající Dublin. Na město padal soumrak a chodníky byly plné lidí v oblecích, kteří mířili ke svým autům, autobusům nebo na vlak. Někteří telefonovali, jiní poslouchali iPody, další chodili v párech, povídali si a smáli se. Když taxík zastavil na semaforu, minul ho chlapík, který si zpíval sám pro sebe. Takový běžný dubnový večer v Dublinu. *Život jde dál*, pomyslel si Davey. *Jak já vždycky tohle blbý pořekadlo nesnášel.*

Jay už na něj čekal v hospodě. Jakmile Daveyho spatřil, vstal a přivítal ho medvědím obětím. Když se od sebe odtáhli, pocuchal mu vlasy.

„Vypadáš dobře, DB."

„Ty taky," řekl Davey. Sedli si na bar a Jay objednal dvě piva, aniž se Daveyho zeptal, co si dá. Cinkli sklenicemi o sebe a oba se bez jediného slova pořádně napili.

„Jak se drží?" zeptal se Jay.

„Znáš Rabbit. Je to bojovnice."

„Je to v prdeli, kámo," pronesl Jay.

„To je život."

„Radši změníme téma," navrhl Jay. „Jak se žije v šoubyznysu? A chci slyšet něco dobrýho, protože jsem strávil

celej den zvučením animáku, kde neslyšíš nic jinýho než samý pípání a hvízdání."

„Všechno pořád při starým."

„To není dobrý. Říkal jsem, že chci slyšet něco dobrýho."

„Žiju v podělaným autobuse."

„Pořád nic moc."

„Je se mnou nuda."

„Nechtěj, abych tě praštil."

Davey vytáhl telefon a ukázal Jayovi fotku mladé krásné Američanky s blonďatými vlasy. „Sem tam se s ní vídám."

„Tý jo, hustý! Kolik jí je?"

„Dvacet pět."

„Modelka?"

„Začínající herečka."

„Koho by napadlo, že se z tebe stane takovej samec?"

„Mě ne," odpověděl Davey.

„Nikoho z nás, ty troubo. Máš ji rád?"

„Je fajn, ale..." Davey zakroutil hlavou, „...není..."

„Marjorie?"

„Nezačínej s tím."

„Jsou od sebe. Už je to dávno oficiální."

„Nezajímá mě to."

„Kecy."

„Jak se má tvoje žena?"

„Před třemi měsíci musela skončit s podnikáním."

„Chudák Lorraine."

„Je jenom jednou z mnoha. Teď se snaží doprodat zásoby na internetu. Když to pošlape, možná si otevře e-shop. Uvidíme."

„A děti?“

„Den se vloni přestěhoval do Kanady. Pracuje v Novém Skotsku. Líbí se mu tam. A Justine za pár měsíců maturuje.“

„Přijdu si starej.“

„Jsi starej — moc starej pro tuhle holku.“

„Já vím, já vím.“

„Marjorie si teď pronajímá byt ve městě.“

„Jayi...“

„Dobře, dobře, už mlčím.“

Francie dorazil, když si objednali poslední pintu. Zvedl Daveyho do vzduchu a zatřásl s ním. „Je fajn tě zase vidět, DB. Zítra se chystám za tvojí sestrou, tak si pojďme tohle setkání po letech pořádně užít.“

„To zní dobře,“ řekl Davey.

„Paráda.“ Francie ho poplácal po zádech. „A teď nám ukaž fotku tý krásky, co zneužíváš.“

„Jak o tom víš?“

Jay zvedl do vzduchu svůj telefon. „Říká se tomu iPhone,“ zakroutil prsty, „a tomuhle zase prsty, Columbo.“

Povídali si v hospodě ještě další hodinu a potom se zastavili na hranolky, přesně jako za starých dobrých časů. Když stáli ve frontě, Francie vehnal Daveymu slzy do očí detailním popisem vazektomie, kterou musel podstoupit.

„Teď mám vejce pěkně nahniličko.“

„Zasraný vejce,“ vložil se do toho Jay.

„Jsou jako z toho filmu *Purpurová barva*! Měl bych za ně sakra dostat Oskara!“

„Nikdy předtím jsem nic takovýho neviděl,“ řekl Jay. „Odradilo mě to na hodně dlouho.“

„A tys je viděl?“ zeptal se Davey.

„Pořád mi je strkal přímo před obličej.“ Jaye stále ještě velice živá vzpomínka očividně rozrušovala.

„Víš, jak se to říká — sdílená bolest, poloviční bolest,“ zavtipkoval Francie.

Davey by škádlící se kamarády poslouchal klidně celé hodiny. Byla to legrace. Popravdě řečeno, Davey si nikdy neužil tolik zábavy jako právě s nimi. Vždycky to tak bylo. Za těch několik krátkých roků, kdy společně tvořili slibnou, nadějnou skupinu, se nasmál a namiloval víc než za všechna následující léta. Měl fajn život. Splnil si sny. Vydělal hodně peněz. Měl skvělé přátele. Na papíře byl více než úspěšný, ale každý návrat domů mu připomněl život, jehož se vzdal. *Byl bych tady šťastnější? Vzal bych si ženu, kterou bych miloval a která by milovala mě? Stal bych se otcem? Nebo tohle místo v mém srdci zůstane navždycky prázdné?* Podíval se na své staré kamarády, jak tam sedí bok po boku u stolu, který byl pro všechny příliš malý, pojídají hranolky a rozhazují u toho rukama. Navzdory neuvěřitelně tragickým okolnostem, za jakých sem Davey přijel, navzdory šoku, který cítil, a srdcervoucí bolesti, si toho večera na krátký okamžik připomněl, jaké to je být šťastný.

Jack

Jack byl u toho, když jeho nejmladší dcera přišla na svět. Byl to jediný porod, jehož byl svědkem, ačkoli si to sám nevybral. V sedmdesátých letech nebylo v Irsku zvykem, aby otec asistoval na porodním sále. Prostě se to nedělalo. Ženy rodily děti a muži zatím čekali v hospodě s kamarády, po ruce

několik doutníků a jedno, dvě piva. Když se narodila Grace, byl Jack zrovna na místním fotbalovém utkání, pochutnával si s kamarády na fantastickém jídle a pak si zašel na dva kousky. Deset minut po desáté zvedl barman telefon a ohlásil na celou hospodu, že Jack Hayes se právě stal hrdým otcem malé holčičky, která váží tři tisíce tři sta gramů. Všichni slavili společně s ním a on objednal a vypil tolik panáků, že ho Nicky Morrissey, místní holič, musel odnést domů.

Graceino narození proběhlo, alespoň co se Jacka týkalo, v poklidu. Daveyho už tak klidné nebylo: na konci těhotenství je trochu vyděsil, takže Molly musela strávit poslední dva týdny v nemocnici a Jack se musel postarat doma o Grace.

Jeho rodiče už v té době nežili. Mollyin otec zemřel, když byla ještě dítě, a její matka to už neměla v hlavě v pořádku, takže nepřicházelo v úvahu, aby jí svěřili do péče dvouletou holčičku. Kromě Jacka tak Grace neměla v matčině nepřítomnosti nikoho jiného, jenže on toto svéhlavé dítě příliš nezvládal. Když Molly odjela do nemocnice, Jack strávil celý den s Grace v patách, takže unavené děvčátko odpadlo hned po večeři. Dohadovali se nad rybími prsty: Grace dostala záchvat vzteku a usnula pět minut poté, co ji zamkl v pokoji a přes zavřené dveře pohrozil, že uteče a nechá ji tam samotnou. Vzápětí volala porodní asistentka, že se jim narodil syn, necelá tři kila. Jack jí poděkoval a zhroutil se na pohovku před televizi, kde zrovna dávali seriál *The Saint*. Usnul ještě před první reklamou.

S Rabbit to však bylo jiné. Tolik spěchala na svět, že Molly trvala na tom, aby Jack projel na červenou. „Jestli je to bezpečné, tak to udělej!“ křičela.

„Zbláznila ses, ženská?“

„Dítě už chce ven, Jacku.“

„Ach, to ne, to ne, počkej chvilku, Molly, jasný? Ať tě ani nenapadne mi tady porodit.“

„Fajn, tak že bych třeba zkusila dát nohy křížem?“

„Myslíš, že by to mohlo pomoct?“ Pocítil prchavou naději.

„Chceš, abych tě praštila?“ opáčila Molly a pak na něj zaječela, ať zastaví u krajnice.

„Ach, matko Boží, vydrž, Molly, vydrž!“ hulákal Jack, když odbočoval na parkoviště u autoopravny Ford stojící hned vedle silnice vedoucí do Drumcondry. Byl skoro čas oběda a garáž byla prázdná s výjimkou jednoho obchodního zástupce a puberťáka s vytřeštěnýma očima, který v poklidu umýval auta, dokud se kolem něho nepřehnala Jackova eskorta, nepřevrhla mu kbelík a jen tak tak minula prsty u nohou. Obchodní zástupce, Vincent Delaney, vyběhl z kanceláře a první, co uviděl, byly Mollyiny roztažené nohy. Jakmile Jack zařval: „Už vidím hlavičku!“, Vincent se okamžitě skácel k zemi. Když přišel k sobě, Jack už držel Rabbit v náručí a Molly se zakryla kabátem. Nařídila Vincentovi, aby konečně zavolal tu zpropadenou záchranku. Jack miloval všechny své děti stejnou měrou, ale lhal by, kdyby tvrdil, že přivést na svět svou nejmladší nebylo nejlepší chvílí jeho života.

Když Rabbit poprvé diagnostikovali rakovinu prsu, Jack přečetl všechno, co se o této nemoci přečíst dalo, a byl rád, že jeho dcera bude nakonec v pořádku. A ona byla, dokud jí nemuseli odoperovat i druhé ňadro. I to bylo v pořádku — Rabbit mohla klidně žít i bez prsou —,

jenomže pak to našli i v jejích játrech a on se začal bát, protože podle Googlu to nevěstilo nic dobrého, ale doktoři zůstávali pozitivní. Pořád doufali, že nemoc porazí, dokud se neobjevila v plicích. Pak doktoři začali mluvit o životě s rakovinou a o tom, jak se nemoc dá držet pod kontrolou, stále tedy existovala určitá naděje. Řekli jim, že s rakovinou žijí miliony lidí na světě. Není to ideální, ale pořád je to život. A Rabbit už byla ostřílený mazák. Jenomže pak spadla v kuchyni, praskla jí kost a chudák Juliet ji našla v příšerných bolestech. Hodinu poté, co ji přijali do nemocnice, už věděli, že se nemoc rozšířila i do kostí, a to byl začátek konce. Jackova dcera si zlomila nohu a on ji teď ztrácel. Dokud byla v nemocnici, ještě se s tím dalo něco dělat, ale když ji převezli do hospicu, bylo mu jasné, že lékaři už léčbu vzdali.

Bylo to, jako kdyby dostal ránu do hlavy. Nebyl schopen přemýšlet, protože pak by musel myslet na nemyslitelné. *Ztrácíme ji. Opouští nás. Je konec...* A to bylo jednoduše nemožné. *V žádném případě. Ne moje holčička. To nedovolím. TO NEDOVOLÍM.* Po počátečním šoku, kdy nebyl schopen ze sebe vydat ani hlásku, se vrátil do nemocnice a dohadoval se s lékaři i sestrami, s každým, kdo s ním byl ochotný mluvit. Úpěnlivě je prosil, aby si tam Rabbit nechali a léčili ji, aby klidně použili experimentální medicínu, bude-li to nutné. „Můžete jí dát kosti z krávy, jestli si myslíte, že to pomůže." Chtěl, aby pokračovali v tom, co dělali celé čtyři roky, ale oni chtěli přestat a Molly je nechala. Oženil se s bojovnicí. Krátce po svatbě Molly vyrazila do ulic bojovat za právo na práci. Když pracovala jako dobrovolnice v psychiatrické léčebně, podařilo se jí

přesvědčit muže, aby neskákal z okenní římsy. Jednou dokonce pronásledovala lupiče po ulici a srazila ho k zemi taškou plnou pomerančů. Jack nemohl pochopit, jak je možné, že tato žena nechce bojovat za své vlastní dítě. *Musíme za naši holčičku bojovat, Molly. Musíme ji dát do pořádku. Nesmíme ji zklamat. Je to naše povinnost, proboha.*

Jack se svou ženou nepromluvil od té doby, co přihlížela tomu, jak Rabbit podepisuje formuláře o převozu do hospicu. Ne že by si toho Molly všimla: byla příliš zaneprázdněná, jak spěchala vstříc Rabbitině smrti. Když toho večera dorazila domů, přinesla mu kari, a místo aby si promluvili o Rabbit, blábolila něco o tom, že to Jack jen potřebuje rozchodit. *Ale jaký je plán? Kdy konečně vyrazíme do boje?* Sotva se Molly posadila na židli, téměř okamžitě usnula. Jack vyhodil jídlo do odpadkového koše a zamířil po schodech nahoru. Potmě si sám lehl do postele a pálícíma očima hleděl do stropu, až ho vzteky rozbolela hlava. *Proč dovolíš, aby se tohle dělo, Molly? Kdo sakra jsi? Kde je moje žena? Nemůžu se za ni prát bez tebe, Molls. Prosím, prosím, pomoz mi.*

Juliet

Bylo těsně před půlnocí, když Juliet uslyšela, jak se hlavní dveře potichu otvírají a zase zavírají. Ztlumila televizi tak, aby ji nebylo skoro slyšet, a doufala, že Stephen zamíří rovnou do svého pokoje, aniž ji přijde zkontrolovat. Potom však uslyšela klapnutí dveří do obýváku a on se po špičkách vkradl dovnitř. Seděla, takže na předstírání spánku už bylo pozdě.

„Ahoj," pozdravil.

„Ahoj," odpověděla.

„Výhody spaní v obývacím pokoji." Poukazoval na televizi.

„Asi jo." Pohovka byla rozložená na dvoulůžko a Juliet seděla zachumlaná v hromadě přikrývek.

Stephen se posadil do křesla v rohu pokoje. „Nemůžeš usnout?"

„Ne."

„Je těžké být pryč z domova."

„Jo," souhlasila.

„Tvojí mamky je mi líto. Přál bych si, abych pro ni mohl něco udělat."

„Díky, ale je to jenom zlomená noha. Už se vyhrabala z daleko horších věcí," řekla Juliet.

Stephen přikývl, pak změnil téma. „Máš hlad?"

„Je pozdě."

„Právě jsem strávil posledních dvanáct hodin učením, abych se pokusil dohnat čas, kdy jsem celý rok místo chození do školy jenom popíjel pivo a běhal za holkou jménem Susan. Jsem unavenej a nasranej sám na sebe, na celej svět a blbou Susan, která by nepoznala dobrýho chlapa, ani kdyby do něj vrazila nosem. A když jsem unavenej a nasranej, rád jím."

Juliet se usmála. Stephen byl v pohodě a ona se také cítila unavená a naštvaná. Unavená, protože vždycky špatně spala, když byla maminka v nemocnici, a naštvaná, protože nemohla pochopit, proč maminka trvala na tom, aby spala u tety na gauči, obklopená svými pošahanými bratránky, místo aby měla klid v pokoji pro hosty u babičky.

Také kromě oříškové tyčinky celý den nic nejedla, ačkoli ji Grace přemlouvala. „Jo, mám hlad."

„Pojď se mnou." Stephen vstal a odešel z pokoje.

Juliet si nazula pantofle a oblékla župan, pak ho následovala do kuchyně, kde už mezitím opékal klobásky a zapnul konvici s vodou.

„Není nic lepšího než půlnoční klobásové sendviče," prohlásil, když se Juliet posadila ke kuchyňskému pultu.

„Máte kečup?" zeptala se.

„Samozřejmě, za co nás máš?"

„Proč jsi vlastně chtěl jít na strojárnu?" položila další otázku.

„Když mi bylo deset, dostal jsem stavebnici Meccano a byl jsem jí přímo posedlý. Od té doby jsem si nepřál nic jiného."

„Tak proč jsi strávil celý rok pitím piva a běháním za Susan?"

„Protože jsem idiot."

Maličko se zasmála.

„A co ty? Už víš, co chceš dělat?"

„Vědu."

„Budeš stavět raketoplány nebo pracovat na alternativních náhražkách vody a takové ty věci?"

„Chci pomoct najít lék na rakovinu," řekla a jako by mu tím vzala vítr z plachet.

Chvíli to vypadalo, že se Stephen rozpláče. Namísto toho vytáhl ze skříňky chleba, ukrojil čtyři krajíce a namazal je máslem. Vyndal klobásky z pánve a položil je na dva plátky chleba, hustě je polil kečupem a přikryl zbylými dvěma krajíčky. Rozkrojil sendviče na polovinu,

přendal je na talíře a jeden podal Juliet. Potom si ukousl velké sousto ze své porce a zahuhlal: „Mňam."

Juliet se nenechala dvakrát pobízet a také si ukousla. „Jsou opravdu dobré," řekla. „Když se nechytneš ve strojírenství, mohl bys být šéfkuchařem v nějaké místní hospůdce nebo si pořídit stánek s hotdogy."

„Haha. Tu školu dodělám, i kdybych kvůli tomu měl skočit z okna."

„Nebo se začít učit," navrhla Juliet.

„Nebo se začít učit."

„OK." Juliet nepomyslela na matku víc než šedesát sekund. Usmívala se, pochutnávala si na sendviči, a jednou se dokonce od srdce zasmála. Poprvé za několik dní žila přítomným okamžikem.

„Víš, že jsi moje oblíbená sestřenice?"

„Jsem tvoje jediná sestřenice," připomněla mu.

„Když už o to mluvíš, myslíš si, že je strejda Davey na chlapy?"

„Určitě ne."

„Jak si můžeš být tak jistá?"

„Protože když mi bylo deset, načapala jsem ho v posteli s mamčinou nejlepší kamarádkou Marjorie."

„Ne!"

„Tvrdili, že si hrajou na žáby."

Stephen se rozesmál tak, až se málem udusil sendvičem, a Juliet se k němu přidala. *Ach, mami, promiň. Doufám, že jsi v pořádku. Chybíš mi. Miluju tě. Vrať se ke mně domů.*